

Gabriela Futová

Jobb anyukát akarok

Gabriela Futová

Jobb anyukát akárok

A könyvet pótmamáimnak ajánlom: Judita nagyinak, Tánya nénémnek, Éva keresztanyámnak, Majka anyósomnak, Mónika W-nek, Mariska néninek, Verkának, Marikának, Zuzkának, Gabinak, és egyetlen apámnak, Frantisek Tomasjaknak, szeretetükért és gondoskodásukért, amivel ma is elhalmoznak. És köszönöm Beátka Jarosovának, ő jól tudja, miért.

1.

Ma kaptuk meg a bizonyítványt. A mama szépen felöltöztetett, de közben össze is veszünk egy kicsit. Sehogy se volt hajlandó belemenni, hogy nejlonharisnyát vegyek fel. Szerinte anélkül is megsülök, akkora a hőség. Igen ám, de a rádióban azt hallottam, hogy egy igazi nő nem jár harisnya nélkül. Még akkor sem, ha kint harminc fok van. Márpedig én igazi nő akarok lenni. Legalábbis ma. Ezen a nagy napon.

Szerencsére hallgatott rám, és a hatalmas piros masnit mégsem kötötte a hajamba. Nem tudom, miért cicomáz folyton, mintha még óvodás lennék. Pedig már két éve általánosba járok. Már tudok olvasni, írni, néha még számolni is. És nagyon jók a jegyeim. Csupa jeles! Biztosan kapok jutalmul egy habos tortát!

Az iskolában nem vesztegettük az időt. A tanító néni kiosztotta a bizonyítványt, és hazaengedett bennünket. Szuper, legalább maradt időnk Zuzkával megnézni a körhintát.

Zuzka a barátnőm. Egy padban ülünk, és egy helyen lakunk. De neki nemcsak mamája van, hanem papája is. Meg egy bátyja.

Nekem csak mamám van. A papámra egyáltalán nem emlékszem.

Megálltunk a vattacukros bódénál.

– Eszel? – kérdezte tőlem Zuzka, és előkotorta zsebéből a pénztárcáját.

– Nincs pénzem – mondtam rosszkedvűen.

– Veszek neked, akarod? – ajánlotta készségesen, és én bólintottam. Összefutott a nyál a számban.

A vattacukorral leültünk a házunk előtti padra.

– Ma egyedül maradunk otthon Misával! – dicsekedett váratlanul Zuzka.

– Éjjel is? – csodálkoztam.

– Egészen reggelig! – bólogatott Zuzka sokatmondón.

– A szüleink elmennek valahová ünnepelni, és Misa fog rám vigyázni.

– Engem sosem hagy otthon egyedül az anyukám – sóhajtottam.

– És ha el kell mennie éjszakára?

– Ha a barátnőjéhez megy, magával visz. És ha nem

mehetek vele, elhívja Papricsková nénit. Ő persze sosem engedi, hogy nézzem a tévét.

– Én addig nézhetem a tévét, ameddig csak akarom! – vágott fel Zuzka.

– És nem félsz?

– Mitől? A filmtrükköktől? Egy csöppet sem!

– Irigyellek, hogy egyedül lesztek a bátyáddal – motyogtam.

– Tudod mit? – Zuzkának felcsillant a szeme. – Gyere át hozzánk ma éjszakára! Jó kis bulit rendezünk. Misa nem zavar bennünket. Ha anyáék nincsenek otthon, folyton a számítógépen lóg. Mi pedig hülyéskedhetünk!

Megtetszett az ötlet. Egész éjszaka bulizhatunk, és nem szólnak ránk!

– És ha nem enged el a mamám? – bizonytalanodtam el.

– Miért ne engedne el? – csodálkozott Zuzka. – Hiszen aludtál már nálunk, és én is nálatok, hát akkor meg?

– Igazad van! – bólintottam elégedetten. – Pompás éjszaka lesz! – Lelki szemeim előtt megjelent, ahogy őrült párnacsatát vívtunk.

Megettük a vattacukrot, és elköszöntünk egymástól.

Felszaladtam a lépcsőn, és becsöngettem. A mama nyitott ajtót.

– Mi újság? – kérdezte fülig érő szájjal.

– Csupa jeles! – büszkélkedtem.

– Te vagy az én okos, ügyes kobakom! – ölelt magához. – Ott a jutalmad az asztalon!

Kiléptem a cipőmből, és a konyhába szaladtam. Ott állt

a talpas tálon a kedvenc mesetortám. Mesefinom volt, azért hívtam így.

– Megehetem az egészet? – kérdeztem a legnagyobb kanál után kotorászva.

– Nyugodtan, ha meg tudod enni. Csak meg ne fájduljon tőle a hasad!

– Ilyen fantasztikus tortától? – okoskodtam teli szájjal. Nyilván fülig tejszínhabos voltam.

Amikor jóllaktam, bár a torta negyedét is alig tudtam megenni, a mamámhoz fordultam.

– Teljesíted egy kérésemet?

– Amennyire tőlem telik...

– Ott aludhatok ma Zuzkánál?

– Itt hagysz egyedül?

– Mami! Nagy vagy már! Nincs mitől félned. Hiszen csak egy emelettel feljebb leszek!

– Hát... nem bánom – bólintott a mama. – De csak ha Zuzka mamája is beleegyezik.

– Ő nem lesz otthon! – csúszott ki a számon olyan gyorsan, hogy már nem is tudtam visszaszívni.

A mama meghökkent.

– De a papája csak otthon lesz, nem?

– Azt hiszem, nem – böktém ki kelletlenül.

– Akkor itthon alszol. Ezt a bulit másik napra halasztjuk.

– De mami! – rimáncodtam összekulcsolt kézzel. – Misa lesz az őrzővédőnk, ő már nagyfiú!

– Dehogy varrok egy tizenkét éves fiú nyakába még egy porontyot! Itthon alszol, világos?

Sértődötten néztem a mamára, de nem adtam fel.

– Mami! Légyszí! Légyszí, légyszí! Egész héten én fogom lehordani a szemetet!

– Az így is, úgy is a te dolgod. Azt mondtam, nem!

– Mami! – akaratosan dobbantottam. – Nem vagyok már kicsi!

– Nem! – tartott ki elhatározása mellett.

Könnyek szöktek a szemembe.

– Mami! – próbálkoztam újra.

– Fölöslegesen erőlteted a sírást. Azt mondtam, hogy nem, és kész! Nem fogok ezen tépelődni egész éjjel, hogy vajon mit műveltek. Érted? Ma itthon alszol! – most már a mama is begurult.

Mérgemben összezártam a számat, és ökölbe szorítottam a kezem.

– Soha semmit nem engedsz meg nekem! – kiáltottam dühösen. – Nem engedsz át Zuzkához, és kutyát sem akarsz

venni! Csúnya vagy! És reggel nem vehettem fel nejlonharisnyát! Mindent sajnálsz tőlem!

– Katka! – csattant fel a mama, de nem hagytam szóhoz jutni. Hirtelen kitört belőlem az összes sérelem.

– Még új biciklit sem vettél, csak egy ócska használtat! Pedig a többieknek mountainbike-juk van. A görkorcsolyát is irigyled tőlem, pedig tudod, mennyire vágyom rá!

– Azt a születésnapodra ígértem.

– Mit érek vele? Novemberben van a születnapom, télen meg úgysem lehet görkorizni!

A mama szomorúan rám nézett.

– Ezt már megbeszéltük, Katka. Egy fizetésből nem tudok mindent megvenni, ami csak eszedbe jut.

A mamára néztem, és gyűlölködve a szemébe vágtam:

– És a normális gyerekeknek legalább van papájuk! Csak nekem nincs senkim! És te egyáltalán nem értesz meg engem!

A mama hozzám lépett, és átölelt, de én mérgesen kiszakítottam magam a karjaiból.

– Az összes anyuka jót akar a gyerekének, csak te nem engedsz nekem soha semmit!

– Ide figyelj, Katka... – próbálkozott a mama, de nem hagytam abba.

– Ha tudni akarod, nem is szeretlek! Keresek egy másik anyát, sokkal jobbat, mint te!

A mama elgondolkodva nézett rám.

– Rendben van. Ha úgy gondolod... – azzal sarkon fordult, és átment a nappaliba.

Izgatottan szaladtam a szobámba, kihúztam az ágy alól az öreg bőröndöt, és beledobáltam mindent, ami a kezem ügyébe akadt. Nem volt semmiféle tervem, de mivel Zuzka lakott a legközelebb, úgy döntöttem, hozzá megyek át.

2.

Kezemben a nehéz bőrönddel, benéztem a mamához a szobába. Be volt kapcsolva a tévé, mama pedig rám se hederített.

Itt maradsz teljesen egyedül, gondoltam gonoszul, és becsaptam az ajtót. Felmentem egy emeletet a lifttel, és becsöngettem Zuzkához. A mamája nyitott ajtót.

– Jé, szervusz Katka! – köszöntött vidáman. – Utazósdit játszol?

– Nem – feleltem komolyan. – Idejöttem lakni. Örökre! Zuzka mamája döbbenetesen állt, de a gyerekszobából ujjongva szaladt elő Zuzka.

– Hurrá! Tényleg elengedett a mamád? És örökre itt maradsz?

Bólintottam, de Zuzka mamája láthatóan nem örült.

– Tudja a mamád, hogy itt vagy?

– Nem tudom – vontam vállat. – Eljöttem otthonról. Nem akarok már vele lenni!

– Katka, tényleg egyedül hagytad a mamádat? Nem lesz szomorú?

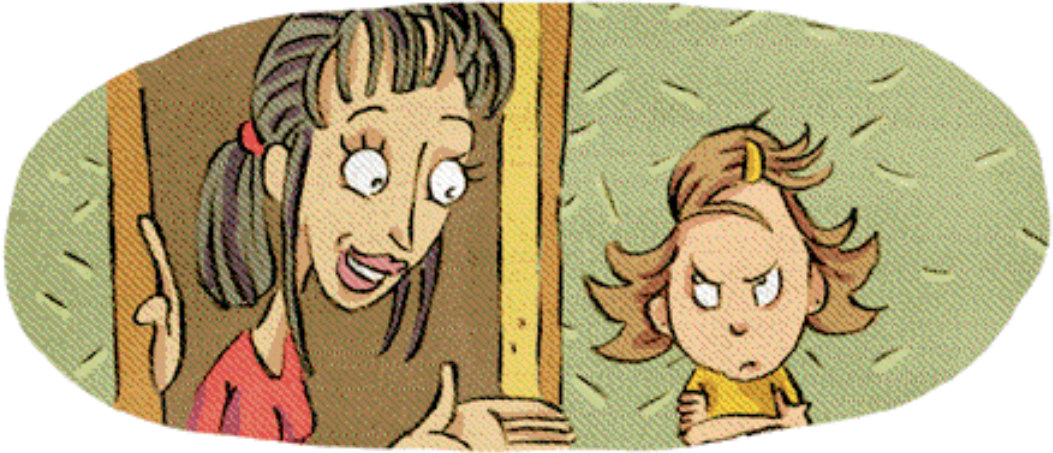
– Na és – vágtam rá. – Én is szomorú voltam, amikor nem vett nekem kutyát!

– Biztosan megvolt rá az oka – védte a szomszéd néni.

– Ugye, itt maradhat nálunk?! – Zuzka lelkesedve ugrándozott, csak úgy röpködtek a varkocsai.

– Máskor itt maradhatna, de ma... – Zuzka mamája elbizonytalanodott.

– Tudod, ma éjszaka nem leszünk itthon, és Misa nem tudna kettőtökre vigyázni. Holnap pedig egész nyárra elutaznak a gyerekek a nagymamájukhoz. Sajnálom, de kénytelen leszel hazamenni. Kérj szépen bocsánatot a mamádtól, biztosan megenghül!

– Még csak az hiányzik! – dobbantottam. – Elmegyek én is Zuzkával és Misával a nagymamájukhoz!

A szomszéd néni barátságosan rám nézett.

– Katka, az nem megy. A nagymama számára te idegen vagy, azonkívül ott lesznek a nővérem gyerekei is. Túl sokan nyüzsögnének, nem győzné a nagyi. Menj csak szépen haza! Meglátod, holnapra minden rendbe jön.

– Maga sem ért meg engem! – kiáltottam. – Maga is az ő oldalán áll. De én juszt se megyek haza!

Könnyek tolultak a szemembe. Megragadtam a bőröndömet, és kicipeltem a lépcsőházba.

– Sajnálom – szólt utánam Zuzka mamája, de vissza se néztem. Az ajtó magától becsapódott.

Most mi legyen? Leültem a bőröndre gondolkozni. Azért sem megyek haza! Megmutatom a mamának, hogy nélküle is boldogulok! Igenis, csak azért is keresek egy másikat! Egy jobbat!

Eszembe jutott a mama testvére, Matej bácsi. Nagyon szerettem, mert irtó jókat szoktunk együtt játszani. Mindig irigyeltem a gyerekeit, Zsofkát meg Petykót, hogy ilyen szuper a papájuk. Julka néni is kedves. Ugyanazon a lakótelepen laktak, ahol mi, ezért úgy döntöttem, hogy hozzájuk megyek. Majdcsak elboldogulok azzal a nehéz bőrönddel.

Lementem az utcára, és lassan lépkedtem a járdán. A bőröndöt a földön húztam. Csak így tudtam megmozdítani.

– Szia! – állt meg mellettem Zuzka bátyja biciklivel. – Hová mész? Nem túl nagy neked az a koffer?

– Ne törődj velem! – mordultam rá gorombán.

A nagy igyekezettől teljesen megizzadtam.

– Add ide, segítek! – javasolta. Ránéztem, elbizonytalanodtam. De hiszen a mamája olyan csúnyán elküldött!

A bőrönd viszont tényleg nehéz volt, és Matej bácsi lakása még nem bukkant fel a láthatáron.

– Jó – egyeztem bele végül.

Misa felcibálta a bőröndöt a biciklire, és lassan tolt a mellettem.

– Merre mész? – érdeklődött.

– Matej bácsihoz. Ezentúl nála fogok lakni – jelentettem ki határozottan.

– Mi is elutazunk, az egész szünidőre. A nagyihoz. Egy csomó barátom van a faluban, alig várom már, hogy találkozzam velük.

– Nem nyaralni megyek hozzájuk – világosítottam fel – végleg náluk maradok.

– Történt valami a mamáddal? – hökkent meg Misa.

– Nem – feleltem dacosan. – Új anyukát keresek. Olyat, aki megért!

– Nem értelek – csóválta a fejét Misa. – Tök jó fej a mamád, szerintem nem is lehet rossz a gyerekének lenni!

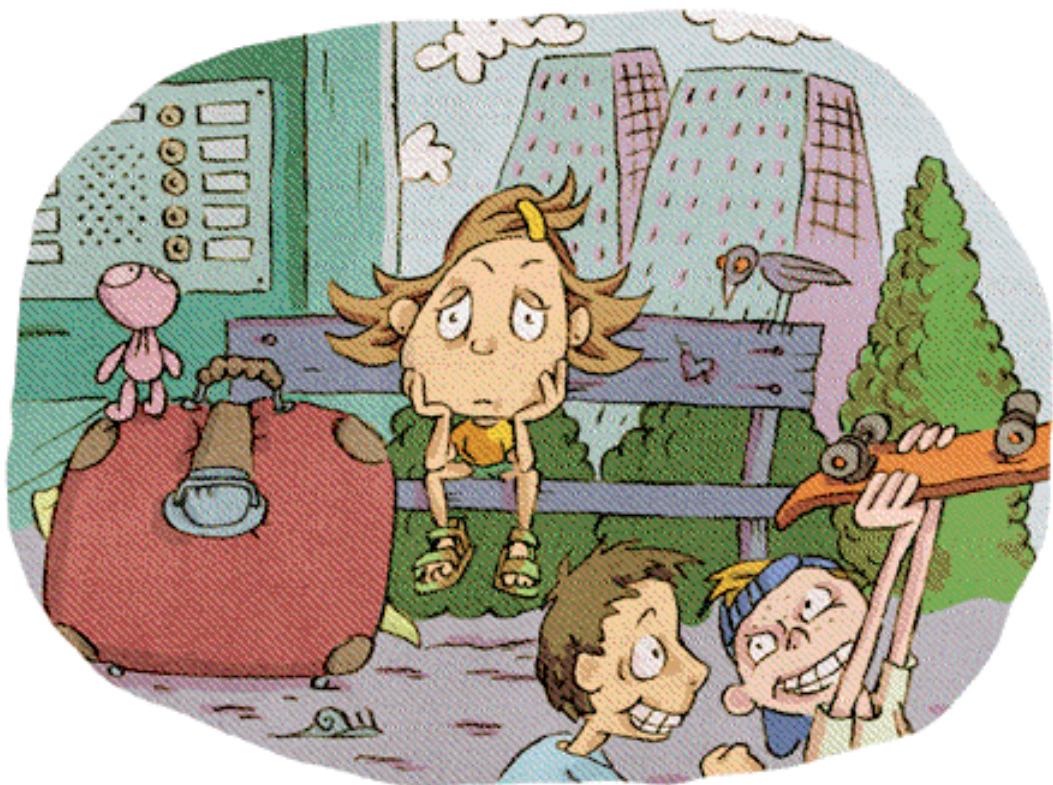
– Na persze! Még egy kutyát sem akar venni nekem. Egy nyamvadt korcsolyát se!

– Nekem sem akarnak kutyát venni a szüleim! De azért még nem megyek világgá!

– Én viszont igen! Meglátod! Olyan szuper anyát találok, hogy megirigyelheted majd!

– Hát, nem tudom – csóválta a fejét Misa, és szótlánul mentünk tovább. Elkísért a nagybátyámék háztömbjéig, letette a bőröndömet a kapu előtti padra, és eltekert.

Felmentem a lépcsőn a kapuhoz, és végigböngészttem a kapucsengő melletti névtáblákat. Matejé volt legalul. Megnyomtam a gombot, és vártam, hogy ajtót nyissanak, de nem történt semmi. Újra próbálkoztam, megint hiába.

Felsóhajtottam, és leültem a padra. Szép kis meglepetés. Egyáltalán nem számítottam rá, hogy Jakubék nem lesznek otthon. Görcsbe rándult a gyomrom. Tudtam, miért. Akkor szoktam ezt érezni, ha félek.

Nem volt semmiféle tervem, ezért úgy döntöttem, hogy megvárom őket, még ha ott is kell ülnöm egész éjszaka.

3.

Csigalassúsággal telt az idő, amíg a padon ültem. Nézttem az igyekvő járókelőket. Figyeltem a fogócskázó, bújócskázó gyerekeket, és valahogy idegennek éreztem magam köztük. A környékünkön az összes gyereket ismertem, itt pedig senkit. Na nem baj, gondoltam, majd összeismerkedünk.

Teltek-múltak az órák, és én csak ültem tovább makacsul. Az ablakokból kinéztek az anyukák, és szép sorban hazahívták a gyerekeiket vacsorázni. Én is éhes voltam már. A hűtőben hagyott tortára gondoltam, és nyomban hiányozni kezdett az anyukám.

Mit csinálhat? Lehet, hogy halálra izgulja magát miattam, morfondíroztam.

– Ugyan már! – szólalt meg bennem a sértettség. – Felbosszantott, hadd féljen!

Miért nem jönnek már Jakubék? Nem marad más hátra, haza kell mennem, és akkor a mama győz. Még végig sem gondoltam, amikor a ház előtt leparkolt egy autó. Mosolyogva futott elém Zsofka, a nyomában Petykó.

– Szia, Katka! – köszöntek vidáman. – Átjöttél játszani? Egy pillanat alatt elszállt a félelmem.

– Nem – feleltem határozottan. – Azért jöttem, hogy nálatok lakjak!

– Mami! – szaladt oda Zsofka Julka nénihez. – Katka azt mondta, hogy nálunk fog lakni!

– Az anyukád nem említett nekem semmit – csodálkozott a nagynéném. – Csak nem történt valami baja?

Megráztam a fejem, hogy nem, és a gyerekek után szaladtam játszani.

– Úgy látszik, tényleg hozzánk költözik – hallottam a nagybátyám hangját, ahogy felemelte nehéz bőröndömet.

Kint maradtam a gyerekekkel az udvaron. Bújócskázunk, aztán Julka néni vacsorázni hívott bennünket. Már rettenetesen korgott a gyomrom, nagyon vártam a vacsorát. Leültem Petykó és Zsofka közé, mert mindketten melletttem akartak ülni, Julka néni pedig tányért osztott nekünk.

– Mit eszünk vacsorára? – kérdeztem izgatottan.

– Káposztás cvekedlit – felelte a nagynéném.

– Nyami! – nyeltem egyet, de Zsofka és Petykó csak morcosan nézett.

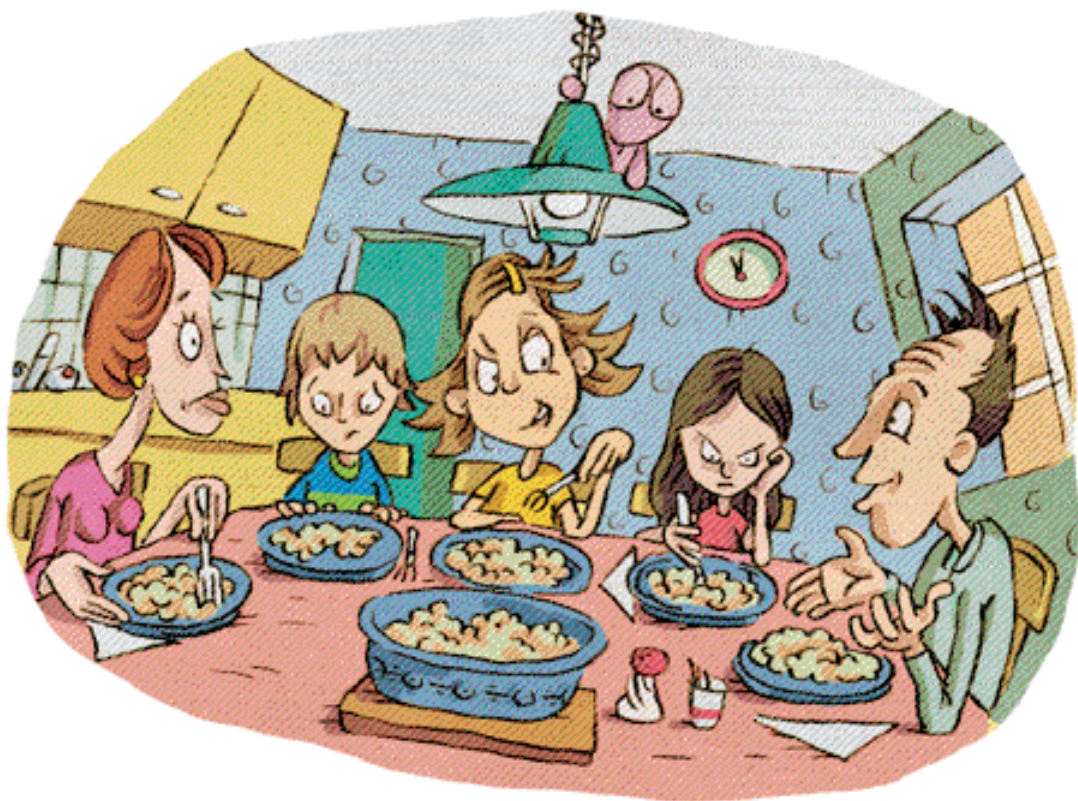
Amikor megkóstoltam, rájöttem miért. Egyáltalán nem volt olyan finom, mint amelyet anyukám főz.

– A mama jobbat csinál! – csúszott ki a számon.

Julka néni elvörösödött, de Matej bácsi megvédte.

– Az lehet, hogy a te mamád jobbat főz, csakhogy te őt már nem akarod. Ezért most Julka néni a mamád, és azt eszed, amit ő főz. Vagy haza akarsz menni?

Sértődötten a nagybátyámra néztem, de nem akartam feladni.

– Itt maradok! – jelentettem ki határozottan. – Már kezd ízleni!

Bizonyítékul, bár nehezemre esett, kinyaltam a tányért. Julka néni megdicsért, mert Zsofka és Petykó vacsora közben rendetlenkedtek, nem akartak enni. Kezdtem magam jól érezni náluk.

Éjszakára a gyerekszobában ágyaztak meg nekem. A gyerekek emeletes ágyon aludtak, és nekem rosszul esett egy kicsit, hogy nem aludhatok felül. Mert Petykó kijelentette, fent az ő birodalma van, és lányok oda nem mehetnek. Aztán összeveszett Zsofkával egy könyvön, de még így is jól éreztem magam. Előhalásztam a bőröndömből Pinkust, a plüssmanómat, és kényelmesen elhelyezkedtem. Zsofka egy ideig kunyerálta, de Pinkust soha nem adom oda senkinek. Julka néni és Matej bácsi bejöttek jóéjszakát pusztit adni, és úgy éreztem magam, mintha otthon lennék. A mama eszembe sem jutott.

Másnap Matej bácsi elvitt minket körhintázni. Kipróbáltuk majdnem mindegyiket, csak a centrifugára vagy hogy hívják, nem ülhattünk fel, mert ahhoz még, azt mondják, túl kicsik vagyunk. Őrült sebességgel telt el a nap, és a rákövetkező néhány nap is.

Julka nénit mamának kezdtem hívni, ami nem tetszett neki, és igyekezett meggyőzni arról, hogy van nekem saját mamám. Fel kellett világosítanom, hogy én őt második anyukámnak választottam. Azután már nem ellenkezett. Petykó és Zsofka is megszokta, hogy a mamájukat így szólítom. Hiszen ez így olyan egyszerű volt!

Gyorsan teltek a napok. Egy este, amikor lefekvés után kimentem a vécére, hallottam, hogy Matej bácsi és Julka néni veszekszik. Ez nem volt szokásuk. Inkább a galambokhoz hasonlítottak, annyira egy húron pendültek. Nem bírtam ki, rátapasztottam a fülemet a nappali ajtajára.

– Rendben van, legyen nálunk! – mondta Julka néni emelt hangon. – Úgy szeretem, mint a saját gyerekeimet! De azt nem engedhetjük meg magunknak, hogy elvigyük a tengerhez!

– Kölcsönkérnék egy kis pénzt – győzködte Matej bácsi.
– Egy gyerekkel több vagy kevesebb, mit számít!

– Repülővel megyünk! El akarsz adósodni egy idegen gyerek miatt? Hiszen csak fantáziál! Ha nem lenne mamája, nem szólnék egy szót sem, de csak makacskodik. És te még alá is játszol neki a húgoddal! Nem tengert érdemelne, hanem egy párat a fenekére!

– Julka, kérlek, ne mérgeledj! – csitította a nagybátyám.
– Szerintem Éva jól teszi, hogy hagyja, hadd keressen másik anyát. Így érti meg legjobban, hogy anya csak egy van.

– Még véded is! – kiáltotta a nagynéni.

Végigfutott a hátamon a hideg. Julka nénit elfogadtam a mamámnak, ő pedig meg akar tőlem szabadulni. Áruló!

Benyitottam. Döbbsenten néztek rám mindketten.

– Nem kell veszekednetek miattam – szólaltam meg sértődötten. – Úgysem akarok a tengerhez menni!

– Te hallottál minket? – kérdezte a nagybátyám megszenyülten.

– Kiabáltatok!

– Ne értsd félre... – magyarázkodott a nagynéni. – Szeretünk téged, de nem számoltunk azzal, hogy velünk fogsz lakni. A nyaralást már egy fél éve szervezzük!

– Nem kell magyarázkodnod! – csattantam fel csípősen.

– Azt hittem, te igazi anyuka vagy, de tévedtem. Még főzni sem tudsz!

Julka néni sírva fakadt. Ez pizsok jólesett. Nem gondoltam, hogy ilyen könnyen elérékenyül.

– Ha megengeditek, ma még itt alszom. De holnap reggel bepakolok, és továbbindulok anyukát keresni.

– Nem kell olyan hamar elmenned! – jegyezte meg a bácsikám. – Csak egy hét múlva indulunk a tengerhez.

– Holnap elmegyek! – hajtogattam a magamét, és visszabújtam az ágyba. Alvás helyett azon törtem a fejem, hová menjek. Ki lehetne az én igazi anyukám? A nagy gondolkodásban, nem is tudom, hogyan, elaludtam.